

Arrest

nr. 179 130 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.I.K.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Karbala. U bent een sjiitische moslim van Arabische etnische origine. De eerste drie levensjaren bracht u door in Bagdad, nadien vestigde u zich in Karbala. U huwde in september 2005 met (L.A.) (OV 8.114.495) en heeft drie dochters (Maryam (K.), Fatimah (K.) en Sarah (K.)). Voor uw vertrek uit Irak woonde u - samen met uw gezin, uw moeder en jongste broer - in al-Hurr, Karbala.

Uw vader wenste niet te werken voor het regime van Saddam Hoessein en besloot daarom om in 1997 met zijn gezin naar Syrië te verhuizen. U woonde tot 2005 in al-Sayida Zayneb te Damascus. Uw vader opende een winkel van specerijen waar u reeds vanaf jonge leeftijd ingeschakeld werd. Na uw terugkeer in 2005 vestigde u zich opnieuw in al-Hurr, Karbala. Sinds 2012 was u als onthaalbediende

tewerkgesteld bij het Heilig Graf. Uw taak bestond uit het in bewaring nemen van mobiele telefoons van de bezoekers.

Op 7 augustus 2015 nam u in Karbala – samen met twee vrienden – deel aan een protestactie tegen het beleid van de huidige regering. Tijdens deze betoging hielp u uw vrienden – die fervente aanhangers van al-Sarkhi zijn - met het uitdelen van pamfletten. Deze pamfletten waren voornamelijk gericht tegen Groot-ayatollah al-Sistani en de milities. Tijdens de betoging was u getuige van de arrestatie van uw twee vrienden door leden van een militia. U verliet onmiddellijk de betoging en nam een taxi naar het huis van uw zus. Daags nadien kreeg uw vrouw tweemaal bezoek van de militia van de Dawa'a-partij. Bij hun laatste bezoek lieten ze een dreigbrief voor u achter. U vertrok diezelfde dag nog naar een vriend in Bagdad waar u wachtte op uw gezin. Op 12 augustus vertrok u samen met uw gezin vanuit Bagdad (via Erbil) naar Turkije. U kwam op 28 augustus 2015 in België toe en verzocht op 31 augustus 2015 tot asiel.

Via uw schoonbroer vernam u dat u op 20 augustus 2015 werd ontslagen op uw werk. Uw directeur diende op bevel van de militia van de al-Dawa'a-partij u te ontslaan. Omdat uw broer na uw vertrek schrik had voor represailles verliet hij eveneens Irak. Hij verblijft heden in Turkije. De vader van uw vrouw, en tevens uw oom, liet u een tweetal maanden na uw vertrek uit Irak weten dat hij door leden van de al-Dawa'a-partij gedurende 1 dag werd ondervraagd. Meer details hierover heeft u niet.

Ter staving van uw asielerzoek legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw werkbadge, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van uw vrouw en drie dochters, uw ontslagbrief en een dreigbrief. Daarnaast legt u een kopie neer van uw woonkaart, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een speech van al-Sarkhi (van het internet gehaald) en twee foto's waarop u en uw twee vrienden staan afgebeeld.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielerlaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielerlaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door vaagheden en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

U verklaart betrokken te zijn geweest bij de protestacties tegen het huidige Iraakse regime, meer bepaald op 7 augustus 2015 in Kerbala. Tijdens deze betoging hielp u uw vrienden – die fervente aanhangers van al-Sarkhi zijn – met het uitdelen van pamfletten. Deze pamfletten zouden het huidige Iraakse politieke beleid aan de kaak hebben gesteld en tevens gericht zijn tegen al-Sistani's oproep aan de bevolking om zich aan te sluiten bij de milities en het wapen op te nemen tegen Islamitische Staat. Verder stelt u dat uw vrienden tijdens deze betoging werden opgepakt en uw woning daags na de betoging tot tweemaal toe werd doorzocht door militieleden van de al-Dawa'apartij. Bij een laatste bezoek aan uw huis werd er een dreigbrief afgegeven (CGVS p.14). Er dient opgemerkt te worden dat er aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan gehecht worden. Dit blijkt uit verschillende elementen. Ten eerste verklaart u tijdens deze betoging pamfletten te hebben verspreid die bezwarend waren voor al-Sistani (CGVS p.14). Op de bewuste dag van de betoging riep al-Sistani's vertegenwoordiger te Kerbala eerste minister al-Abadi op om harder op te treden tegen corruptie. Diezelfde dag nog verklaarde de eerste minister – onder druk van de protestmarsen en de oproep van al-Sistani - werk te zullen maken van hervormingen. Enkele weken later riep al-Sistani de bevolking op te blijven demonstreren om zo de druk op de regering te verhogen. Op het moment van de protestmarsen werd al-Sistani in de (sociale) media door het overgrote deel van de Iraakse bevolking afgeschilderd als een held, een redder van het Iraakse volk (een kopie van deze informatie werd bij het administratief dossier gevoegd). Het ontgaat het Commissariaat-generaal volledig de logica hoe u en uw vrienden ongehinderd dergelijke pamfletten hebben kunnen verspreiden in een grote massa die al-Sistani voornamelijk op handen draagt. Het is bijgevolg onbegrijpelijk dat in eerste instantie andere demonstranten zich niet tegen u en uw vrienden keerden. Ten tweede blijft u vaag over de concrete inhoud van deze pamfletten. Op de vraag wat er op de pamfletten stond, komt u niet verder dan 'wat voor veranderingen wij wilden en het ging er met name over dat het moet stoppen met kinderen naar conflictgebieden te sturen om daar mee te vechten' (CGVS p.15). U gevraagd naar wat u graag zou veranderd zou willen zien spreekt u over de verbetering van de nutsvoorzieningen (water en elektriciteit) en wil u dat jongeren niet langer ingezet worden in de strijd tegen IS (CGVS p.11). Voor iemand die pamfletten uitdeelde blijft u onaannemelijk vaag. Ten derde wordt er een contrast weerhouden tussen uw gering politiek profiel en het feit dat u wordt toegedicht de maker van de pamfletten te zijn.

U nam immers nooit eerder deel aan manifestaties en kende geen andere politieke activiteiten (CGVS p.7 en 11). Het blijft bijgevolg onduidelijk waarom u gevisieerd zou worden door de Dawa'a-partij. Aanvankelijk verklaart u dat uw vrienden 'blijkbaar' uw naam zouden genoemd hebben (CGVS p.14 en 20). Hierop verder gevraagd stelt u dat de militieleden letterlijk aan uw vrouw zeiden 'zijn vrienden

hebben gezegd dat hij verantwoordelijk is voor deze pamfletten' (CGVS p.20). Opmerkelijk genoeg maakt uw vrouw in haar gehoor geen melding van dergelijke uitspraak door militieleden tegen haar. Uw vrouw verbindt de verdachtmakingen in hoofde van de militieleden jegens u in eerste instantie met foto's die de militie van u zou hebben gezien, dezelfde foto's die u op het Commissariaat-generaal neerlegde (CGVS vrouw p.8). Op deze foto's is echter niets bezwarends vast te stellen. De foto's tonen u en uw vrienden die samen de Iraakse vlag dragen met daarop 'Allahu Akbar' op (CGVS p.10). Nergens op deze foto's zijn pamfletten te zien of andere slogans, gericht tegen al-Sistani. Verder geeft u nergens tijdens het gehoor weer waarom die pamfletten een doorn in het oog van de al-Dawa'a-partij zou kunnen zijn. Immers, afgaande op uw verklaringen was de boodschap van deze pamfletten niet verschillend dan deze van de andere betogers (CGVS p.15). U kan bijgevolg niet overtuigen waarom uw vrienden werden opgepakt en u gezocht werd, terwijl er op de bewuste betoging zo'n 400 à 500 personen voor hetzelfde doel opkwamen. Ten slotte vertelt u na de betoging niets meer van uw vrienden te hebben vernomen. U meent uit schrik niet naar hen te hebben durven informeren (CGVS p.15). Gezien uw vriendschap met hen en de ernst van de bedreigingen is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch iets meer interesse aan de dag zou leggen omtrent het lot van uw vrienden, al was het maar om hoogte te krijgen van de mogelijke problemen die u te wachten stonden.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept door inconsistente verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende het aantal keren dat uw oom ondervraagd werd door de al-Dawa'apartij. U verklaarde op het Commissariaat-Generaal dat uw oom u een tweetal maanden na uw vertrek uit Irak op de hoogte bracht dat hij een ganse dag werd ondervraagd door leden van de al-Dawa'apartij (CGVS p.17). Uw vrouw daarentegen sprak over twee ondervragingen en stelde expliciet dat u hiervan op de hoogte was (CGVS vrouw p. 9). Bij confrontatie herhaalt u slechts weet te hebben van één verhoor en maakt u de bedenking dat uw oom een tweede verhoor voor u verzweeg zodat u zich niet onnodig zorgen zou maken, doch mogelijks uw vrouw wel over dit tweede gehoor zou hebben ingelicht (CGVS p.21). Deze uitleg is niet afdoende. Ten eerste geeft uw vrouw aan dat u hiervan op de hoogte was. Ten tweede is het minstens vreemd te noemen dat uw oom u hierover niet zou berichten, moest het zo zijn geweest dat hij nog een tweede maal benaderd zou zijn geweest door militieleden van de al-Dawa'-partij. Daarenboven is het niet aannemelijk dat u noch uw vrouw details over deze ondervragingen kunnen geven. Het enige wat u hierover kan vertellen is dat er naar u en uw broer zou zijn gevraagd. U moet beiden het antwoord schuldig blijven op de vraag wanneer uw oom werd ondervraagd en waarover hij exact werd bevraagd (CGVS p.17-18, 21, CGVS vrouw p.9). Gelet op het feit dat de vervolging door de al-Dawa'a-partij aan de basis ligt van uw vertrek uit Irak, kan er worden verwacht dat u zich over eventuele vervolgingsinitiatieven door deze politieke partij beter zou informeren. Eveneens opmerkelijk is dat u over deze vermeende ondervraging(en) tijdens uw interview op DVZ met geen woord repte (vragenlijst DVZ 3.5).

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de context waarin u ontslagen werd. Bij DVZ verklaarde u dat uw werkgever via de post een brief van de al-Dawa'a-partij ontving (vragenlijst DVZ 3.5), terwijl zowel u als uw vrouw op het Commissariaat-generaal verklaren dat enkele militieleden van de al-Dawa'a-partij persoonlijk op uw werkplaats verschenen en uw directeur de opdracht gaven om u te ontslaan (CGVS p.19, CGVS vrouw p. 10). Geconfronteerd hiermee heeft u geen plausibele uitleg voor deze tegenstrijdigheid en antwoordt u vooral dat u op DVZ niet de kans heeft gehad om alles te vertellen (CGVS p.19). Deze poging tot verklaring verklaart alvast niet waarom u in dat gehoor melding zou maken van een brief waar u in uw gehoor ten overstaan van het CGVS enkel melding maakt van een persoonlijke boodschap van militieleden van al-Dawa'a aan uw werkgever. Er kan verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen. U werd immers op de hoogte gebracht van uw ontslag door uw schoonbroer, die eveneens bij het Heilige Graf werkt (CGVS p.19). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende vervolgers nog verder.

Ten slotte toonde u op het Commissariaat-Generaal twee foto's waarop u en uw vrienden staan afgebeeld. Naar eigen zeggen werden deze foto's genomen met uw mobiele telefoon op de betoging van 7 augustus 2015. U liet deze foto's in november 2015 afdrukken (CGVS p.21). Echter, bij het interview op Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan uw paspoort niet te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar uw rugzak weggooidde waarin uw paspoort zat, evenals uw mobiele telefoon en geld (verklaring DVZ punt 24). Hiermee geconfronteerd ontkent u gezegd te hebben dat er een mobiele telefoon in de rugzak zat (CGVS p. 21). Het louter ontkennen van uw verklaring bij DVZ doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Integendeel, dergelijke repliek komt niet bijster overtuigend over.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en uw familie (nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, identiteitskaarten van u, uw vrouw en kinderen, huwelijksakte, uw werkbadge, woonstkaart en rijbewijs) bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst. Deze staan hier echter niet ter discussie. Verder spreken ze zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging en kunnen ze de eerder aangehaalde vaagheden of inconsistenties niet verklaren of weerleggen. Inzake de dreigbrief is het op zijn minst bedenkelijk te noemen dat de Dawa'a-partij, die behoort tot een van de grootste sjiitische politieke partijen van Irak, een dreigbrief aan uw deur bezorgde (nota bene ondertekend door de verantwoordelijke van de partij in de provincie Karbala) en hiermee rechtstreeks bewijs levert van een strafbaar feit, in het bijzonder bedreigt tot liquidatie van u en uw familie. Wat de voorgelegde ontslagbrief betreft kan worden opgemerkt dat een ontslag op zich niet ingeroepen kan worden als vervolgingsdaad. De brief geeft enkel blijk dat u bent ontslagen wegens het erop nahouden van ideeën die niet te rijmen zijn met een tewerkstelling bij het Heilige Graf, doch leveren geen bewijs over de context waarin dit ontslag plaatsvond. Hierbij dient te worden opgemerkt dat er op grote schaal gefraudeerd wordt met Iraakse documenten waardoor de bewijswaarde van documenten zeer relatief is. Slechts wanneer de documenten ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, kunnen deze documenten enige bewijswaarde hebben. Dat is hier echter niet het geval waardoor de documenten bijgevolg niet weten te overtuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie van Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit.

Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, (L.A.) (OV8.114.495), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.L.A.A. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Karbala. U bent een sjjiitische moslim van Arabische etnische origine. U huwde in september 2005 met (I.A.) (OV 8.114.495) en heeft drie dochters (Maryam (K.), Fatimah (K.) en Sarah (K.)). Voor uw vertrek uit Irak woonde u - samen met uw gezin, uw schoonmoeder en jongste schoonbroer - in al-Hurr, Karbala.

Uw man was sinds 2012 tewerkgesteld als onthaalbediende bij het Heilig Graf. Zijn taak bestond uit het in bewaring nemen van mobiele telefoons van de bezoekers.

Op 7 augustus 2015 nam uw man in Karbala – samen met twee vrienden – deel aan een protestactie tegen het beleid van de huidige regering. Tijdens deze betoging hielp hij zijn vrienden – die fervente aanhangers van al-Sarkhi zijn - met het uitdelen van pamfletten. Deze pamfletten waren voornamelijk gericht tegen Groot-ayatollah- Sistani en de militias. Tijdens de betoging was uw man getuige van de arrestatie van zijn vrienden door leden van een militie. Hij verliet onmiddellijk de betoging, nam een taxi naar het huis van zijn zus en lichtte u telefonisch in over wat er had plaatsgevonden. Daags nadien kreeg u tweemaal bezoek van de militie van de Dawa'a-partij.

Bij hun laatste bezoek lieten ze een dreigbrief voor uw man achter. Na telefonisch overleg met uw man werd besloten om Irak te verlaten. Uw vertrok diezelfde dag nog naar een vriend in Bagdad waar hij wachtte op u en de kinderen. Op 12 augustus vertrok u samen met uw gezin vanuit Bagdad (via Erbil) naar Turkije. U kwam op 28 augustus 2015 in België toe en verzocht op 31 augustus 2015 tot asiel.

Via uw broer vernam uw man dat hij op 20 augustus 2015 werd ontslagen op zijn werk. Zijn directeur diende uw man op bevel van de militie van de al-Dawa'a-partij te ontslaan. Omdat uw schoonbroer na het vertrek van u en uw man schrik had voor represailles verliet hij eveneens Irak. Hij verblijft heden in Turkije. Uw vader liet u na uw vertrek uit Irak weten dat hij door leden van de al-Dawa'a-partij tweemaal werd ondervraagd. Meer details hierover heeft u niet.

Ter staving van uw asielerzoek legt u volgende originele documenten voor: nationaliteitsbewijs van uw man, identiteitskaart van uw man, rijbewijs van uw man, werkbadge van uw man, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van u en uw drie dochters, ontslagbrief van uw man en een dreigbrief. Daarnaast legt u een kopie neer van de woonstkaart van uw man, uw nationaliteitsbewijs, een speech van al-Sarkhi (van het internet gehaald) en twee foto's waarop uw man en zijn twee vrienden staan afgebeeld.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geen enkel vervolgingsfeit meegemaakt hebt en dat u uw asielaanvraag volledig baseerde op dezelfde motieven als deze die door uw man, (I.A.) (O.V. 8.114.495) aangehaald werden (CGVS p.3). in het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van een vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kon worden vastgesteld.

Bijgevolg kan ook u wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielerlaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielerlaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door vaagheden en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

U verklaart betrokken te zijn geweest bij de protestacties tegen het huidige Iraakse regime, meer bepaald op 7 augustus 2015 in Kerbala. Tijdens deze betoging hielp u uw vrienden – die fervente aanhangers van al-Sarkhi zijn – met het uitdelen van pamfletten. Deze pamfletten zouden het huidige Iraakse politieke beleid aan de kaak hebben gesteld en tevens gericht zijn tegen al-Sistani's oproep aan de bevolking om zich aan te sluiten bij de milities en het wapen op te nemen tegen Islamitische Staat. Verder stelt u dat uw vrienden tijdens deze betoging werden opgepakt en uw woning daags na de betoging tot tweemaal toe werd doorzocht door militieleden van de al-Dawa'apartij. Bij een laatste bezoek aan uw huis werd er een dreigbrief afgegeven (CGVS p.14). Er dient opgemerkt te worden dat er aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan gehecht worden. Dit blijkt uit verschillende elementen. Ten eerste verklaart u tijdens deze betoging pamfletten te hebben verspreid die bezwarend waren voor al-Sistani (CGVS p.14). Op de bewuste dag van de betoging riep al-Sistani's vertegenwoordiger te Kerbala eerste minister al-Abadi op om harder op te treden tegen corruptie. Diezelfde dag nog verklaarde de eerste minister – onder druk van de protestmarsen en de oproep van al-Sistani - werk te zullen maken van hervormingen. Enkele weken later riep al-Sistani de bevolking op te blijven demonstreren om zo de druk op de regering te verhogen. Op het moment van de protestmarsen werd al-Sistani in de (sociale) media door het overgrote deel van de Iraakse bevolking afgeschilderd als een held, een redder van het Iraakse volk (een kopie van deze informatie werd bij het administratief dossier gevoegd). Het ontgaat het Commissariaat-generaal volledig de logica hoe u en uw vrienden ongehinderd dergelijke pamfletten hebben kunnen verspreiden in een grote massa die al-Sistani voornamelijk op handen draagt. Het is bijgevolg onbegrijpelijk dat in eerste instantie andere demonstranten zich niet tegen u en uw vrienden keerden. Ten tweede blijft u vaag over de concrete inhoud van deze pamfletten. Op de vraag wat er op de pamfletten stond, komt u niet verder dan 'wat voor veranderingen wij wilden en het ging er met name over dat het moet stoppen met kinderen naar conflictgebieden te sturen om daar mee te vechten' (CGVS p.15). U gevraagd naar wat u graag zou veranderd zou willen zien spreekt u over de verbetering van de nutsvoorzieningen (water en elektriciteit) en wil u dat jongeren niet langer ingezet worden in de strijd tegen IS (CGVS p.11). Voor iemand die pamfletten uitdeelde blijft u onaannemelijk vaag. Ten derde wordt er een contrast weerhouden tussen uw gering politiek profiel en het feit dat u wordt toegedicht de maker van de pamfletten te zijn. U nam immers nooit eerder deel aan manifestaties en kende geen andere politieke activiteiten (CGVS p.7 en 11). Het blijft bijgevolg onduidelijk waarom u gevisieerd zou worden door de Dawa'a-partij.

Aanvankelijk verklaart u dat uw vrienden 'blijkbaar' uw naam zouden genoemd hebben (CGVS p.14 en 20). Hierop verder gevraagd stelt u dat de militieleden letterlijk aan uw vrouw zeiden 'zijn vrienden hebben gezegd dat hij verantwoordelijk is voor deze pamfletten' (CGVS p.20). Opmerkelijk genoeg maakt uw vrouw in haar gehoor geen melding van dergelijke uitspraak door militieleden tegen haar. Uw

vrouw verbindt de verdachtmakingen in hoofde van de militieleden jegens u in eerste instantie met foto's die de militie van u zou hebben gezien, dezelfde foto's die u op het Commissariaat-generaal neerlegde (CGVS vrouw p.8). Op deze foto's is echter niets bezwarends vast te stellen. De foto's tonen u en uw vrienden die samen de Iraakse vlag dragen met daarop 'Allahu Akbar' op (CGVS p.10). Nergens op deze foto's zijn pamfletten te zien of andere slogans, gericht tegen al-Sistani. Verder geeft u nergens tijdens het gehoor weer waarom die pamfletten een doorn in het oog van de al-Dawa'a-partij zou kunnen zijn. Immers, afgaande op uw verklaringen was de boodschap van deze pamfletten niet verschillend dan deze van de andere betogers (CGVS p.15). U kan bijgevolg niet overtuigen waarom uw vrienden werden opgepakt en u gezocht werd, terwijl er op de bewuste betoging zo'n 400 à 500 personen voor hetzelfde doel opkwamen. Ten slotte vertelt u na de betoging niets meer van uw vrienden te hebben vernomen. U meent uit schrik niet naar hen te hebben durven informeren (CGVS p.15). Gezien uw vriendschap met hen en de ernst van de bedreigingen is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch iets meer interesse aan de dag zou leggen omtrent het lot van uw vrienden, al was het maar om hoogte te krijgen van de mogelijke problemen die u te wachten stonden.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept door inconsistente verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende het aantal keren dat uw oom ondervraagd werd door de al-Dawa'apartij. U verklaarde op het Commissariaat-Generaal dat uw oom u een tweetal maanden na uw vertrek uit Irak op de hoogte bracht dat hij een ganse dag werd ondervraagd door leden van de al-Dawa'apartij (CGVS p.17). Uw vrouw daarentegen sprak over twee ondervragingen en stelde expliciet dat u hiervan op de hoogte was (CGVS vrouw p. 9). Bij confrontatie herhaalt u slechts weet te hebben van één verhoor en maakt u de bedenking dat uw oom een tweede verhoor voor u verzweeg zodat u zich niet onnodig zorgen zou maken, doch mogelijks uw vrouw wel over dit tweede gehoor zou hebben ingelicht (CGVS p.21). Deze uitleg is niet afdoende. Ten eerste geeft uw vrouw aan dat u hiervan op de hoogte was. Ten tweede is het minstens vreemd te noemen dat uw oom u hierover niet zou berichten, moest het zo zijn geweest dat hij nog een tweede maal benaderd zou zijn geweest door militieleden van de al-Dawa'-partij. Daarenboven is het niet aannemelijk dat u noch uw vrouw details over deze ondervragingen kunnen geven. Het enige wat u hierover kan vertellen is dat er naar u en uw broer zou zijn gevraagd. U moet beiden het antwoord schuldig blijven op de vraag wanneer uw oom werd ondervraagd en waarover hij exact werd bevraagd (CGVS p.17-18, 21, CGVS vrouw p.9). Gelet op het feit dat de vervolging door de al-Dawa'a-partij aan de basis ligt van uw vertrek uit Irak, kan er worden verwacht dat u zich over eventuele vervolgingsinitiatieven door deze politieke partij beter zou informeren. Eveneens opmerkelijk is dat u over deze vermeende ondervraging(en) tijdens uw interview op DVZ met geen woord repte (vragenlijst DVZ 3.5).

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de context waarin u ontslagen werd. Bij DVZ verklaarde u dat uw werkgever via de post een brief van de al-Dawa'a-partij ontving (vragenlijst DVZ 3.5), terwijl zowel u als uw vrouw op het Commissariaat-generaal verklaren dat enkele militieleden van de al-Dawa'a-partij persoonlijk op uw werkplaats verschenen en uw directeur de opdracht gaven om u te ontslaan (CGVS p.19, CGVS vrouw p. 10). Geconfronteerd hiermee heeft u geen plausibele uitleg voor deze tegenstrijdigheid en antwoordt u vooral dat u op DVZ niet de kans heeft gehad om alles te vertellen (CGVS p.19). Deze poging tot verklaring verklaart alvast niet waarom u in dat gehoor melding zou maken van een brief waar u in uw gehoor ten overstaan van het CGVS enkel melding maakt van een persoonlijke boodschap van militieleden van al-Dawa'a aan uw werkgever. Er kan verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen. U werd immers op de hoogte gebracht van uw ontslag door uw schoonbroer, die eveneens bij het Heilige Graf werkt (CGVS p.19). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende vervolgers nog verder.

Ten slotte toonde u op het Commissariaat-Generaal twee foto's waarop u en uw vrienden staan afgebeeld. Naar eigen zeggen werden deze foto's genomen met uw mobiele telefoon op de betoging van 7 augustus 2015. U liet deze foto's in november 2015 afdrukken (CGVS p.21). Echter, bij het interview op Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan uw paspoort niet te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar uw rugzak weggooidde waarin uw paspoort zat, evenals uw mobiele telefoon en geld (verklaring DVZ punt 24). Hiermee geconfronteerd ontkent u gezegd te hebben dat er een mobiele telefoon in de rugzak zat (CGVS p. 21). Het louter ontkennen van uw verklaring bij DVZ doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Integendeel, dergelijke repliek komt niet bijster overtuigend over.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en uw familie (nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, identiteitskaarten van u, uw vrouw en kinderen, huwelijksakte, uw werkbadge, woonstkaart en rijbewijs) bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst. Deze staan hier echter niet ter discussie. Verder spreken ze zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging en kunnen ze de eerder aangehaalde vaagheden of inconsistenties niet verklaren of weerleggen. Inzake de dreigbrief is het op zijn minst bedenkelijk te noemen dat de Dawa'a-partij, die behoort tot een van de grootste sjiitische politieke partijen van Irak, een dreigbrief aan uw deur bezorgde (nota bene ondertekend door de verantwoordelijke van de partij in de provincie Karbala) en hiermee rechtstreeks bewijs levert van een strafbaar feit, in het bijzonder bedreigt tot liquidatie van u en uw familie. Wat de voorgelegde ontslagbrief betreft kan worden opgemerkt dat een ontslag op zich niet ingeroepen kan worden als vervolgingsdaad. De brief geeft enkel blijk dat u bent ontslagen wegens het erop nahouden van ideeën die niet te rijmen zijn met een tewerkstelling bij het Heilige Graf, doch leveren geen bewijs over de context waarin dit ontslag plaatsvond. Hierbij dient te worden opgemerkt dat er op grote schaal gefraudeerd wordt met Iraakse documenten waardoor de bewijswaarde van documenten zeer relatief is. Slechts wanneer de documenten ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, kunnen deze documenten enige bewijswaarde hebben. Dat is hier echter niet het geval waardoor de documenten bijgevolg niet weten te overtuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie van Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit.

Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, (L.A.) (OV8.114.495), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het CGVS is blind voor de verklaringen van verzoeker. Verzoekende partijen benadrukken dat de betoging bestond uit een bijeenkomst van gewone burgers die zich richtten tegen de overheid en de corruptie. Dit wordt gestaafd door twee foto's waarop verzoeker afgebeeld wordt met de Iraakse vlag. Bij de betogers op de achtergrond is er geen beeltenis te zien van al-Sistani, wat nochtans steeds het geval is bij demonstraties van diens aanhangers. Verzoeker geeft duidelijk aan aanhanger te zijn van al-Sarkhi, een bekende Iraakse geestelijke. Al-Sarkhi is een tegenstander van al-Sistani en beschikt over een significante aanhang. Zo waren er in 2012 confrontaties tussen de aanhangers van beide geestelijken met bomexplosies en brandstichtingen.

In juli 2014 trachtte de overheid al-Sarkhi te arresteren. Ook dit leidde tot confrontatie met diens aanhangers, waarbij 45 dodelijke slachtoffers vielen. Het is duidelijk dat, hoewel de meerderheid van de bevolking al-Sistani steunt, er nog dissidente stemmen zijn. Verzoeker moet geïdentificeerd worden als aanhanger van al-Sarkhi. Verzoekende partijen citeren in deze uit het gehoorverslag van verzoeker. Verzoekende partijen benadrukken dat de Dawa-partij in Kerbala aan de macht is. Deze partij en haar

leden zijn tegenstanders van al-Sarkhi. Wanneer het CGVS stelt dat het haar de logica ontgaat, ligt dit dus aan de eigen beperkte feitenvinding. Verzoekende partijen leggen bijkomende artikelen, afkomstig van sociale media, neer. Deze bewijzen verder de oppositie door de aanhangers van al-Sarkhi en de betoging op 7 augustus 2015. Het is aangetoond dat verzoeker weldegelijk een aanhanger van al-Sarkhi is en dat er bij de betoging van oppositie sprake is van gewelddaden.

Verzoekende partijen benadrukken dat het ging over pamfletten en niet over uitgebreide teksten. Verder moeten verzoekers verklaringen over deze pamfletten geloofwaardig geacht worden. Reeds hoger werd aangetoond dat het oproepen van jongeren om deel te nemen aan gevechten door al-Sarkhi en diens aanhangers wordt bestreden. Eveneens is het geloofwaardig dat de bevolking een verbetering eist van de nutsvoorzieningen. Verzoeker gaf aan dat er toen in geheel Irak betogingen aan de gang waren. Verzoeker was bovendien niet zelf de auteur van de pamfletten.

Verzoekende partijen verwijzen naar verzoeksters verklaringen over de militieleden. Zij maakte weldegelijk melding van de uitspraak van deze militieleden. Verzoeker verklaarde bovendien hiervan zeker te zijn. Het is onbegrijpelijk dat het CGVS de verklaringen van verzoekster negeert.

De informatie over de ondervragingen van de oom verkregen verzoekende partijen uit tweede hand en via deze oom. Het is dus niet abnormaal dat hier een tegenstrijdigheid kon worden vastgesteld. Dit is evenwel de enige tegenstrijdigheid die kan worden vastgesteld.

Verzoeker heeft steeds benadrukt dat leden van de Dawa partij op zijn werk verschenen en spraken met zijn directeur, hetgeen leidde tot zijn ontslag. Verzoeker legde een ontslagbrief neer. In de vragenlijst wordt melding gemaakt van een verstuurd omslag en niet van een postbrief. Dit kadert in een haastige bevraging met onnauwkeurige vertaling en verzoeker gaf aan dat het gesprek bij de DVZ kort was. Het kan dus evenzeer betrekking hebben gehad op het schriftelijke ontslagbevel. Verzoekende partijen herinneren eraan dat de gewone postdiensten reeds jaren niet meer functioneel zijn in Irak.

De Dawa partij beschikt, net als alle andere politieke partijen in Irak, over een gewapende vleugel. Deze handhaaft met geweld de machtspositie in de regio.

Voor het overige kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekende partijen gedetailleerde en coherente verklaringen hebben afgelegd. De vermeende tegenstrijdigheden vloeien voort uit een onzorgvuldige beoordeling en de verklaringen zijn niet abnormaal vaag.

Verzoekende partijen vragen om de vluchtelingenstatus aan hen toe te kennen en stellen minstens een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.1.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen twee reeds bij het CGVS neergelegde foto's (bijlage 6) en algemene informatie en persartikels (bijlagen 3-5, 7-11) bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

2.1.3. Verzoekende partijen leggen op 13 oktober 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Het betreft vooreerst een vonnis en een arrestatiebevel waaruit blijkt dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Hoewel zij de originelen in hun bezit hebben, leggen zij hiervan slechts kopieën neer. Verder betreft het twee foto's waaruit blijkt dat verzoekers broer, die terugkeerde naar Irak, werd gearresteerd, mishandeld en geslagen door de Dawa partij.

2.2. Verweerder legt op 7 oktober 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 4 augustus 2016 en een COI Focus inzake de bereikbaarheid van Zuid-Irak van 12 juli 2016.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek

onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen met recht aanvoeren dat verzoekster, in weerwil van wat in de bestreden beslissingen gesteld wordt, weldegelijk melding maakte van de uitspraak van de militieleden. Verzoekster vermeldde zelfs tweemaal uitdrukkelijk dat de militieleden die haar bezochten haar vertelden dat de vrienden van haar man hadden gezegd dat haar man verantwoordelijk was voor de pamfletten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, p.7-8, 11). Aldus vinden de bestreden beslissingen geen steun in het administratief dossier waar gesteld wordt:

“Aanvankelijk verklaart u dat uw vrienden ‘blijkbaar’ uw naam zouden genoemd hebben (CGVS p.14 en 20). Hierop verder gevraagd stelt u dat de militieleden letterlijk aan uw vrouw zeiden ‘zijn vrienden hebben gezegd dat hij verantwoordelijk is voor deze pamfletten’ (CGVS p.20). Opmerkelijk genoeg maakt uw vrouw in haar gehoor geen melding van dergelijke uitspraak door militieleden tegen haar. Uw vrouw verbindt de verdachtmakingen in hoofde van de militieleden jegens u in eerste instantie met foto's die de militie van u zou hebben gezien, dezelfde foto's die u op het Commissariaat-generaal neerlegde (CGVS vrouw p.8).”

Dient eveneens te worden vastgesteld dat aan verzoekster tijdens haar gehoor bij het CGVS ten onrechte een omissie werd verweten. Verzoekster verklaarde tijdens de uiteenzetting van haar asielaanvraag aanvankelijk spontaan dat een vriend van haar man in de wagen zat wanneer zij de eerste maal werd bezocht door leden van de Dawa partij (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, p.7). Bijgevolg werd haar aan het einde van het gehoor (zowel door de tolk als door de ondervrager) ten onrechte verweten dat zij dit niet zou hebben gezegd en volhardde verzoekster er met recht in dat zij dit wel had gezegd (*ibid.*, p.11).

Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten ingevolge het eenmalig bijwonen van en uitdelen van pamfletten op een betoging door verzoeker.

Verzoeker legde over de inhoud van deze pamfletten, nochtans het cruciale element in het asielaanvraag, echter vage verklaringen af. In de vragenlijst verklaarde hij: *“Ikzelf heb flyers verdeeld tegen de Iraanse milities en tegen de Iraakse overheid”* (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.5.). Wanneer bij het CGVS werd gevraagd wat er op de pamfletten stond, kwam hij niet verder dan aan te geven dat er op de pamfletten stond wat voor veranderingen zij wilden en dat vermeld stond dat men moest stoppen met het sturen van kinderen naar conflictgebieden om er mee te gaan vechten (administratief dossier, gehoorverslag verzoeker, p.15). Wanneer er gevraagd werd wat verzoeker concreet wilde veranderen, sprak hij voorts slechts op algemene wijze over een verbetering van de nutsvoorzieningen en het stopzetten van het inzetten van jongeren in de gewapende strijd (*ibid.*, p.11). Van iemand die openlijk anti-regeringsgezinde pamfletten zou hebben verspreid op een betoging, mochten, in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, weldegelijk doorleefdere en gedetailleerdere verklaringen worden verwacht.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen frappant in strijd zijn met de stukken die hij in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijbrengt ter staving van het feit dat hij strafrechtelijk zou zijn veroordeeld (rechtspiegingsdossier, stuk 11).

Verzoeker verklaarde eerder gedurende zijn procedure steevast in duidelijke bewoordingen dat hij de pamfletten verspreidde tijdens de betoging van 7 augustus 2015 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.14; vragenlijst verzoeker, nr.3.5.). Tevens blijkt uit zijn voormelde, op zich reeds vage verklaringen, dat in de pamfletten zou zijn opgeroepen tot veranderingen en tot het stopzetten van het betrekken van jongeren in de gewapende strijd. Volgens de heden neergelegde stukken zou verzoeker echter pamfletten hebben verspreid *“om een betoging te organiseren op 07.08.2015”*.

Volgens voormelde stukken zouden de pamfletten aldus een andere inhoud hebben gehad en zou hij deze reeds voorafgaand aan de betoging van 7 augustus 2015 hebben verspreid.

Verzoeker verklaarde voorts dat er op de betoging op 7 augustus 2015 naast hem en zijn vrienden nog verschillende andere mensen werden gearresteerd. Eveneens stelde hij dat er tijdens deze betoging werd geschoten op de demonstranten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.19). Indien dit werkelijk zo was, kan worden aangenomen dat verzoeker dit zou kunnen staven. Verzoeker slaagt hierin echter niet. Ook in de door hem aangehaalde informatie wordt zulks immers niet vermeld en wordt er slechts melding van gemaakt dat de veiligheidstroepen een menselijke muur hebben gemaakt om de betogers tegen te houden (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 7-11).

Verzoeker en verzoekster legden daarenboven tegenstrijdige en uiterst vage verklaringen af over de verdere vervolgingsinitiatieven die de Dawa partij nog zou hebben ondernomen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept door inconsistente verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende het aantal keren dat uw oom ondervraagd werd door de al-Dawa’apartij. U verklaarde op het Commissariaat-Generaal dat uw oom u een tweetal maanden na uw vertrek uit Irak op de hoogte bracht dat hij een ganse dag werd ondervraagd door leden van de al-Dawa’apartij (CGVS p.17). Uw vrouw daarentegen sprak over twee ondervragingen en stelde expliciet dat u hiervan op de hoogte was (CGVS vrouw p. 9). Bij confrontatie herhaalt u slechts weet te hebben van één verhoor en maakt u de bedenking dat uw oom een tweede verhoor voor u verzweeg zodat u zich niet onnodig zorgen zou maken, doch mogelijks uw vrouw wel over dit tweede gehoor zou hebben ingelicht (CGVS p.21). Deze uitleg is niet afdoende. Ten eerste geeft uw vrouw aan dat u hiervan op de hoogte was. Ten tweede is het minstens vreemd te noemen dat uw oom u hierover niet zou berichten, moest het zo zijn geweest dat hij nog een tweede maal benaderd zou zijn geweest door militieleden van de al-Dawa’-partij. Daarenboven is het niet aannemelijk dat u noch uw vrouw details over deze ondervragingen kunnen geven. Het enige wat u hierover kan vertellen is dat er naar u en uw broer zou zijn gevraagd. U moet beiden het antwoord schuldig blijven op de vraag wanneer uw oom werd ondervraagd en waarover hij exact werd bevraagd (CGVS p.17-18, 21, CGVS vrouw p.9). Gelet op het feit dat de vervolging door de al-Dawa’a-partij aan de basis ligt van uw vertrek uit Irak, kan er worden verwacht dat u zich over eventuele vervolgingsinitiatieven door deze politieke partij beter zou informeren. Eveneens opmerkelijk is dat u over deze vermeende ondervraging(en) tijdens uw interview op DVZ met geen woord repte (vragenlijst DVZ 3.5).”

Dat verzoekende partijen de informatie kregen van de oom van verzoeker (tevens de vader van verzoekster) doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat zij eensluidende verklaringen zouden afleggen over het aantal keren waarop hun oom, respectievelijk vader, over verzoeker zou zijn ondervraagd. Dit geldt des te meer nu verzoekster duidelijk aangaf dat verzoeker op de hoogte was van beide ondervragingen. Eveneens mocht worden verwacht dat verzoekende partijen zouden kunnen aangeven wanneer deze ondervraging(en) plaatsvonden en wat er toen precies gebeurde en werd gezegd.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het administratief dossier weldegelijk tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop de Dawa partij ervoor zou hebben gezorgd dat hij werd ontslagen. In de vragenlijst gaf hij aan: *“(…) en gelijktijdig hebben de mensen van Al Dawa Alislami hebben ook een omslag verstuurd naar mijn werk. Op dit moment heb ik een ontslagbevel gekregen van mijn werk”* (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter meermaals en in duidelijke bewoordingen dat er leden van de Dawa partij in persoon naar zijn werk zouden zijn gegaan om zijn ontslag te bewerkstelligen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.10, 16, 18-19). De korte duur van het gehoor bij de DVZ en de beweerde onnauwkeurige vertaling vormen voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring. Verzoekers voormelde verklaringen in de vragenlijst zijn namelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hoe de overigens ongefundeerde en blote bewering dat de post in Irak niet functioneel zou zijn afbreuk zou kunnen doen aan voormelde tegenstrijdigheid, kan voorts niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

Gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tijdens zijn deelname aan de betoging van 7 augustus 2015 pamfletten zou hebben uitgedeeld en daardoor problemen zou hebben ondervonden, kan evenmin worden aangenomen dat hij in zijn land en regio van herkomst zou worden beschouwd als aanhanger van al-Sarkhi. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaarde dat hij benevens zijn eenmalige deelname

aan een betoging op 7 augustus 2015 nooit andere politieke activiteiten had en nooit problemen kende met de Iraakse autoriteiten. Ook zijn familieleden hadden nooit politieke activiteiten en kenden nooit enig probleem met de Iraakse autoriteiten. Bovendien bekleedde verzoeker een overheidsfunctie. Hij was namelijk ambtenaar, werkzaam bij het Heilige Graf in Irak (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7-8, 11, 15, 21).

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Ten aanzien van de documenten waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat hij strafrechtelijk werd veroordeeld (rechtsplegingsdossier, stuk 11), werd reeds hoger vastgesteld dat hun inhoud manifest in strijd is met verzoekers verklaringen. Bovendien worden deze documenten slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Eveneens vertoont zich een spelfout in het logo boven op het vonnis. Het woord "Higher" wordt hierin namelijk foutief weergegeven als "Higjer". Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Bijgevolg kan aan de voormelde stukken verder geen bewijswaarde worden gehecht. De foto's die door middel van een aanvullende nota worden neergelegd kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Uit deze foto's blijkt niet wie de hierop afgebeelde persoon is. Zo het al verzoekers broer zou betreffen, bevatten deze foto's voorts slechts een momentopname en kunnen deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en gemanipuleerd. Hoe dan ook kan uit deze foto's geenszins worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden de hierop afgebeelde persoon de letsels in diens gezicht heeft opgelopen; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat dit iets te maken zou hebben met het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. De foto's bij het verzoekschrift (bijlage 6) en zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen niet aantonen dat verzoeker tijdens de betoging van 7 augustus 2015 pamfletten zou hebben uitgedeeld. Evenmin kan hieruit op enige wijze worden afgeleid dat zijn vrienden tijdens deze betoging zouden zijn gearresteerd of dat hij daardoor problemen zou hebben gekend. Bovendien wordt ten aanzien van deze foto's in de bestreden beslissing met reden opgemerkt:

"Ten slotte toonde u op het Commissariaat-Generaal twee foto's waarop u en uw vrienden staan afgebeeld. Naar eigen zeggen werden deze foto's genomen met uw mobiele telefoon op de betoging van 7 augustus 2015. U liet deze foto's in november 2015 afdrukken (CGVS p.21). Echter, bij het interview op Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan uw paspoort niet te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar uw rugzak weggooidde waarin uw paspoort zat, evenals uw mobiele telefoon en geld (verklaring DVZ punt 24). Hiermee geconfronteerd ontkent u gezegd te hebben dat er een mobiele telefoon in de rugzak zat (CGVS p. 21). Het louter ontkennen van uw verklaring bij DVZ doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Integendeel, dergelijke repliek komt niet bijster overtuigend over."

De informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5, 7-11) is voor het overige van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Zulke De algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden bedreigd of vervolgd. Zij dienen dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken foto's zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Ten aanzien van de dreigbrief kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dit in wezen een document betreft waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen voeren verder geen argumentatie omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie zoals neergelegd door verweerder (rechtsplegingsdossier,

stuk 9) en zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt duidelijk dat de situatie in Kerbala, de regio van herkomst van verzoekende partijen in het Zuiden van Irak, niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoekende partijen op een veilige wijze kan worden bereikt. Uit de informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) kan het tegendeel niet worden afgeleid.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS